

ból Katonai Bizottságot hozott létre Pálffy György százados parancsnoksága alatt. A bizottságnak bevallott célja volt, hogy németellenes felkelést szervezzen, szoros együttműködésben az ország „haladó politikai erőivel”. A terv nem hozott érdemleges eredményt.

Ugyanezt mondhatjuk azokról a katonai tervekről, amelyeket az ellenállók amorf csoportja – benne ifj. Horthy, Tildy, Szakasits Árpád, Kovács Imre – dolgozott ki Újszászy István tábornok, a katonai hírszerzés volt parancsnoka és Lázár Károly altábornagy, a kormányzó testőrségének parancsnoka közreműködésével. Lázár – állítása szerint az összes csapatot az ő gondjaira bízta – megígérte, hogy 15 000 ember számára elegendő fegyvert és lőszer fog szétosztani. Beér Jánossal és Gergely Györggyel, a Zsidó Tanács tagjaival megvitatta továbbá 26 000 Budapesten és környékén állomásozó zsidó munkaszolgálatos főfegyverzésének lehetőségét. A tervek azonban operettbe illő félreértések és baklövések közepette összeomlottak.²¹⁰ A csapatokat, amelyekkel Lázár „kittette volna a németek szűrét Magyarországról”, nemhogy nem fegyverezték föl, de még csak össze sem vonták, és a németek zavartalanul bitorolhatták az országot, míg csak a Vörös Hadsereg ki nem űzte őket. Veessenmayer megjegyzése, amelyet a háború után a németeknek az október 15-i puccs előtti és utáni magyarországi státusával kapcsolatban tett, jól jellemzi a helyzetet: „Több veszélyt rejtett egy nap Jugoszláviában, mint egy év Magyarországon.”²¹¹ A hadsereg és a munkások, akárcsak a lakosság egésze, ugyanazzal a belenyugvással tértek napirendre a nyilaspuccs fölött, mint ahogyan a német megszállást fogadták hét hónappal korábban. Mint Macartney professzor rámutat, a megmaradt csepeli gyáregységek öntudatosnak mondott munkásai „szinte az utolsó óráig gyártották a fegyvereket és a hadianyagokat, mielőtt a Vörös Hadsereg elfoglalta az üzemeket”²¹².

Nem sokkal Horthy elhibázott kísérlete után, amellyel megpróbálta Magyarországot a tengelyből kiszakítani, új szervezet alakult, ugyanezzel a céllal. A kezdeményezés Bajcsy-Zsilinszky Endre kiszabadárti képviselőtől származott, aki október 11. óta, amikor kiszabadult a börtönből, bujkált. A szervezetnek külön politikai és katonai szárnya volt. Az általános politikai irányítás a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottságának kezébe került; a katonai szárnya Kiss János altábornagy parancsnoksága alatt működött, munkájában számos németellenes beállítottságú tiszt vett részt, többek között Tartsay Vilmos, Nagy Jenő és Révay Kálmán. Elképzelésük németellenes katonai felkelés kirombantása volt, melynek bizonyos katonai alakulatok és felfegyverzett munkásosztagok álltak volna az élére. A felkelés kettős célja Budapest felszabadításának megkönnyítése és egy új, a Birodalommal szemben álló hadsereg magjának